

Reviews

Porcupine

Needle And The Pain Reaction

Released March 2016

ONgehoord! (44)

Maart 13, 2016

Wouter De Sutter

Uit sinds 1 maart: 'Porpcupine', het vierde full album van 'Needle & The Pain Reaction', de langverwachte opvolger voor 'Stains'. Op de nieuwe schijf: tien rechttoe-rechtaan nummers. Krachtig en weinig gespeend van overdreven beleefdheden of respect voor radiovriendelijke formats. Van een band die zichzelf omschrijft als een: "...energetic dark groovy sonic guitar punk band" kan en mag je niets anders verwachten.

Na zeventien jaar (!) timmeren aan de weg in bovenste beste DIY – traditie maakt Needle, een bijzonder stevig-compacte indruk. De ritmesectie waarvan bassist & Kinky godfather Luc Waegeman en drummer Peter De Bosschere deel uitmaken, staat als een in ieder geval als een huis. Het ideale platform voor het ontbinden van de koortsige duivels van opper-Needle, zanger-gitarist Wim Deliveyne die ook nu weer instond voor het artwork van deze release. Wat je zelf doet doe je nog steeds beter. Het resultaat mag gezien worden.

Het ontbinden van die kwaadaardige duivels lukt nog het best in de eerste helft van de plaat die de luisteraar meeneemt in een denderende rollercoaster. De hooks en riffs verraden de aanwezigheid van behoorlijk wat grunge en eighties noiserock ter hoogte van de platenkasten van het trio. 'Alone', zinderende gitaren alom, het jachtige 'Caught in a trap' en de nerveuze powerrocker 'Chipmonk' – het nummer dat al enige tijd geleden werd vrijgegeven – steken er boven uit. De hoogtepunten op een voor het overige erg degelijke, gelijkmatige plaat.

(...)

DARK ENTRIES

Henk Vereecken

14/04/2016,

Beoordeling 8/10

Deze band opereert vanuit Gent en laat smerige garagerock horen in het voetspoor van The Stooges of The Fall of The Nomads of dichterbij huis het onlangs herrezen La Muerte. Ruige muziek is het met toch de nodige dosis melodie. Needle And The Pain Reaction zijn het trio Wim Deliveyne (leadzang, gitaar), Peter De Bosschere (drums) en Luc Waegeman (bas) en ze stellen ons hun vierde album voor. "Porcupine" is de titel en zoals bij het bedoelde beestje zitten er inderdaad weerbarstige stekels aan dit plaatje van Needle And The Pain Reaction. Met "Porcupine" (10 tracks, 33 minuten) brengen ze hun vierde album uit sinds "Obsessions Of An Epic Womanizer" uit 2004.

25 jaar geleden had ik waarschijnlijk de term grebo laten vallen maar die term is al lang passé of wie kent er nog bands als Zodiac Mindwarp And The Love Reaction? De bandnaam heeft er anders wel wat van. 'Loud dark groovy sonic guitar indie rock', zo omschrijven Needle And The Pain Reaction hun sound zelf op hun facebook page en ze luisteren naar bands als The Jesus Lizard, Dinosaur Jr., Shellac, Sonic Youth, The Melvins en The God Machine.

Het album laat vooral korte en stevige garagerockers op ons los zoals het van mooie meerstemmige zang (verwacht echter geen close harmony) voorziene "Chipmonk" of "Wasted" met zijn loeiharde indie-rock. "Follow Me" (ook weer 'meerstemmig') is ook een van de betere. Afsluiter "Twin Flower" is mijn absolute favoriet en met 5 en een halve minuut de langste track van het album. Dit erg stemmige nummer begint stevig maar wordt allengs rustiger. Tussen de melodieuze gitaarlijnen in duikt halverwege een fluisterstem op die vanaf dan de gewone zang vervangt. Met "Weight Of Our Senses" staat er ook een korte rustige 'ballad' op het plaatje, gezongen met hese whiskeystem. Het doet ietwat denken aan Nick Cave zelfs. Tot slot staat er ook een cover tussen, namelijk een mooie interpretatie van "Parasite" van de glamrockband Kiss toen die nog volop in hun hardrockperiode zaten, origineel te vinden op hun album "Hotter Than Hell" uit 1974.

CUTTING EDGE

Christophe Vanallemeersch
28 februari 2016

Gents gitaargeweld.

Needle and The Pain Reaction is gemazeld en gepokt in de Gentse muzieksce­ne. De bezetting bestaat uit Wim Deliveyne (Zilke), Peter De Bosschere (An Pierlé, Shapeshifted) en Luc 'Luce' Waegeman (Lee & the Lovedaddies, Drip Dry Man & the Beat Revolver, Wagonman). Meer dan 15 jaar al kerven ze daar en ver­daarbuiten hun muzikaal pad uit. Deze 'Porcupine' is – als wij het goed voor hebben – hun vierde plaat, waarvoor ze het materiaal vooral haalden uit hun legendarische jamsessies.

De plaat opent al direct met een van de sterkhouders: 'Alone'. Een gruiszige rocker met gitaren die hout snijden en dwingende vocalen die bulken van de emotie. Powerrock op zijn best. Dat bewijst ook 'Caught in a trap', dat gezegend is met een ritme dat voortdendert als een boomstam op een rivier bij stormweer. Wij hebben een donkerbruin vermoeden dat de band al eens een noiserockplaat uit de jaren 90 durft op te leggen. Vooral de ongewassen gitaren en de brommende bas knikken nu volmondig ja, wat niet wil zeggen dat het weerbarstigheid troef is - verre van. Zo hebben 'Chipmonk' en 'Wasted' een refrein dat er om vraàgt om meegekeeld te worden tijdens livesets.

Dat Wim Deliveyne niet direct de meest begenadigde zanger is, wordt ruimschoots goedgemaakt door zijn tomeloze bezieling en variatie in stijl. Wij gelóven de man en dat is in deze hypocriete tijden al veel waard.

We zijn vooral gestoken door de hoekige, weerbarstige gitaarlijnen die ons een hele tijd terugkatapulteren naar daar waar The Jesus Lizard, Dinosaur Jr. of The Afghan Wigs het schone weer maakten. Daartegen staat een solide ritmetandem die grooved met een minimale variatie maar die de sound wel keihard verankert en de ideale afspanning vormt rond de songs.

Dit is de ideale plaat voor wie niet vies is van wat gitaargeweld. Een consistente verzameling rockers die echo's laat horen van de grunge, powerrock en noiserock van een paar decennia geleden. Needle and The Pain Reaction mag er voor ons part gerust nog 15 jaar bijdoen.

OOR

April 2016

Willem Jongeneelen

BELPOP

(...) Terug van weggeweest en strakker dan ooit: Needle And The Pain Reaction. Nog altijd zijn er invloeden hoorbaar variërend van Helmet, The Jesus lizard tot The God Machine, maar de ruim vijftien jaar spelen zonder oordoppen werpt onderhand zijn vruchten af. Op Porcupine klinkt het trio agressiever dan ooit, al durft men in Weight Of Our Senses ook gevoelig stil om zich heen te slaan. (...)

RifRaf

Mai 2016

(pf)

Cela fait maintenant une quinzaine d'années que ce trio gantois existe et s'il a gagné en maturité et en expérience, il demeure toutefois fidèle à ces racines, continuant de proposer un power rock qui tient tant du grunge que du noise rock.

A l'écoute de 'Porcupine', on songera volontiers à Afghan Wigs, Jesus Lizard et Dinosaur Jr au niveau de l'esthétique générale. Particulièrement en verve, Needle And The Pain Reaction livre ici son disque le plus abouti et le plus cohérent. Parmi les moments les plus marquants, on mettra en avant des titres directs et immédiats comme 'Caught in a Trap' et 'Wasted' ou encore des compos à la structure plus élaborée comme 'Alone'. Recherché tout en affichant une énergie venant des tripes, 'Porcupine' se révèle très convaincant.

Dumpmagazine

Needle And The Pain Reaction - Porcupine (4/5)

Stekelig goed

De stede van Ghendt blijft een onuitputtelijke bron van betrouwbare belpopbands met ballen. Needle And The Pain Reaction is er ook zo ééntje. Met vijftien jaar op het actief en een live-reputatie waar je een Overpoortfeestje op kan bouwen, zijn Wim Deliveyne (vocal, guitar), Peter De Bosschere (drums) en Luc Waegeman (bass) met hun vierde plaat Porcupine niet aan hun proefstuk toe. Dit stekelvarkentje kreeg een stomende wasbeurt.

Op hun facebookpagina omschrijft dit trio zichzelf als loud dark groovy sonic guitar indie rock. Veelbelovende woorden die de lading na enkele luisterbeurten wel volledig dekken. Met Alone alleen al worden we overtuigd van hun kunnen. Met deze openingstrack gaat deze plaat stuivend van start. Ook bij Caught in A Trap en Sinner worden we bevangen door de rake rock die rechter voor de raap is dan de grofgebekte Gentenaar bij uitstek Herman Brusselmans. Deliveyne is misschien niet de mooiste nachtegaal die we al gehoord hebben, maar dat zijn Mike Patton en Josh Homme ook niet. Hier wordt heel veel goed gemaakt met het eerlijk enthousiasme dat uit de speakers spat. Weight Of Our Senses is een heel stuk rustiger dan het voorgaande. Maar deze track weet met zijn 1'24" nog meer dan de rest de diepste vezels van al onze zintuigen te raken. Chipmonk (één der mooiste woorden uit de Engelse linguïstiek) zet het daarna op een loopje. Dit is een bommetje, kort maar krachtiger dan een staaf dynamiet. Stereo doet naar het einde toe zijn naam alle eer aan. De geluidsmogelijkheden in de studio worden nogmaals getest en goedgekeurd. We horen weinig tot geen verzwakkingen, enkel stekelige piekmomenten die we niet op onze twee handen kunnen tellen. Follow Me volgt slaafs het elan van de rest en is eigenlijk een inleiding op de laatste song die als orgelpunt van deze schijf nog lang nazindert. Met Twin Flower zijn ook de bloemen aan de meet geheel verdiend voor Needle And The Pain Reaction.

Op naar de volgende flukse ontdekking van eigen bodem.
(BG)

OVER FROM UNDERGROUND

Pieter Malliet - 23 februari 2016

Liefhebbers van stoere, grunge-geaffillieerde retrorock waarbij melodie ondergeschikt komt te staan aan energie, power en dreiging, kunnen al ruim 15 jaar terecht bij Needle And The Pain Reaction. Ook op hun 'Porcupine' getitelde vijfde strooit het Gentse trio kwistig echo's van groepen als The Jesus Lizard, Rollins Band, Shellac en Rage Against The Machine in het rond.

Via een resem brute tempowisselingen en enkele al dan niet verrassende breaks rijgt deze langspeler een heel arsenaal hoekige riffs aan elkaar. Terwijl de ritmesectie hierbinnen consequent een tamelijk gelijkmatige groove neerlegt, wordt, naast een handvol ingetogen intro's, het gros van de variatie en dynamiek verder verzorgd door een met surfnoiseprogressies, metal-licks en rock-'n-rollsolo's goed gestoffeerde gitaarmuur.

Dat je voor het genre niet de allerbegenadigste zanger hoeft te zijn om interessant en verscheiden voor de dag te komen, bewijst frontman Wim Deliveyne door al naargelang het nummer verschillende stijlen op te zoeken. Zo duwt hij zijn vocalen de ene keer richting Ian MacKaye ('Caught in a trap') om dan weer eerder herinneringen aan achtereenvolgens Henry Rollins ('Wasted') en Tad Doyle ('Parasite') op te roepen of zelfs een moeizaam croonende Iggy Pop ('Weight of our senses') naar de kroon te steken. Telkens slaagt hij erin de simpele en repetitieve refreinen in je hoofd te laten blijven rondspoken.

Met hun potige, grungy rock neemt Needle And The Pain Reaction je op 'Porcupine' mee naar één van de intrigerendste periodes uit de gitaarmuziek, en is zo ideaal materiaal om je mentaal nog eens volledig onder te dompelen in de door bier, zweet en sigarettenrook gedomineerde sferen van weleer.

DANSENDE BEREN

Niels Bruwier - 29 Februari 2016

NEEDLE & THE PAIN REACTION is een energieke donkere groovy sonic guitar punk band. Reeds 15 jaar actief, zijn ze naast hun DIY aanpak, vooral bekend en berucht voor hun sterke live reputatie, guerilla concerten in Gent en toernees over Europa en Canada. Bands als The Jesus Lizard, Metz, Helmet, Afghan Wigs & The God Machine zijn de invloeden.

Het 4de album "Porcupine" is vooral agressiever en energiever dan voorheen. Alles werd opgenomen, gemixed en geproduceerd door Peter De Bosschere (drums) en Luc Waegeman (bass), gemasterd door Frederik Dejongh (Jerboa). De rauwe comic strip design en teksten komen uit het beruchte notitieboekje van Wim Deliveyne (vocal, guitar). Samen met de speciale gekleurde en gespetterde vinyl release van "Porcupine" en in de slipstream van "Porcupine", wordt al een volgende (digitale) release "Paper Trails" voorzien. 5 tracks die samen 45 minuten duren en een selectie zijn van de ruwe, live gespeelde improvisatie jams in onze eigen studio uit de periode 2010 tot 2015 van waaruit ook de "Porcupine" tracks zijn gepuurd.

Porcupine vliegt er meteen in met "Alone", een potig nummer waarin Wim Deliveyne zijn hoge stem bovenhaalt. Het doet denken aan een mix van Foo Fighters met Pearl Jam. Zo gaat de volledige cd eigenlijk door. Snedige gitaren, een zinderende bas en een drum die telkens de snelheid wat opdrijft. Het tempo gaat doorheen de hele plaat als een sneltrein door. Toch is het nodig om met "Weight Of Our Senses" een soort pauze op te bouwen. Jammer, want het haalt de energie wat uit de cd.

Gelukkig komen hierna weer enkele grauwe nummers met een vet geluid. "Wasted" kan live het best tot zijn recht komen in een vuil, bruin café waarin de grond plakt en het bier in het rond vliegt. "Parasite" klinkt dan weer eerder opgewekt maar toch met genoeg vunzigheid in de stem. Een negental nummers die stuk voor stuk live voor de nodige moshpits en biervloeren zullen zorgen. Needle and The Pain Reaction zorgt niet zo zeer voor een pijnlijke reactie maar eerder voor een grungegeluid dat iedere nineties rockfan wel kan appreciëren. Lekker wild gaan en nog eens nostalgisch terugblikken naar het beste wat deze tijd te bieden had, dat is wat de band met "Porcupine" doet.

GONZO CIRCUS

6 Mei - Patrick Bruneel

Luc Waegeman was jarenlang de grote bezieler van het Gentse Kinky Star. Toen plots één of andere oen op het ministerie besloot om de subsidiekraan dicht te draaien, kon er voor Waegeman geen loon meer worden uitbetaald en kwam aan zijn gedreven inzet een gedwongen einde. Niet helemaal natuurlijk, maar onbetaald een meer dan voltijdse job uitoefenen, is een beetje waanzin.

De laatste vijftien jaar is hij tevens actief met Needle & The Pain Reaction. Niet altijd even actief op de voorgrond, zo speelde en toerde hij ook met de fantastische Drip Dry Men, bleef de band steevast bestaan en repeteren. Tussen 2010 en 2015 werd er vooral gejamd in het repetitiehok, en dat resulteert nu plots in twee releases.

De fysieke release, 'Porcupine', bevat tien korte, vinnige en puntige rocknummers. Het alleen digitaal verkrijgbare 'Paper Trails' daarentegen bevat vijf voornamelijk instrumentale jams die werden geselecteerd uit de vele opnames die in het repetitiehok werden gemaakt. Zonder de gekke stemcapriolen van Wim Deliveyne klinken deze stukken heel wat ruwer. De vijf nummers zijn ook veel langer. Het trio, met naast bassist Waegeman en Deliveyne (ook gitaar) ook drummer Peter De Bosschere, laat zich volledig gaan in donkere groovy rocktrips waarin al eens mag gesoleerd worden. De plaat verschilt behoorlijk van de reguliere release. Toch zijn de nummers uit gelijkaardige sessies geplukt, of eruit gedestilleerd. De tien stukken op 'Porcupine' duren samen iets meer dan een half uur, de vijf jams samen drie kwartier. 'Porcupine' bevat de essentie van de jams, gevat in korte, ietwat punky aandoende liedjes die aanleunen bij zowel The Jesus Lizard als bij AC/DC. Doe daar nog een cover van 'Parasite' van Kiss begot, bij en de diversiteit van deze band kan niet beter worden geëtaleerd.

Op Record Store Day kwam tevens de vinylversie uit van 'Porcupine', waarbij de downloadcode voor beide platen geldt. Zo kan iedere geïnteresseerde beide gezichten van Needle & The Pain Reaction leren kennen. Bij ons hangt het eerder van de stemming af welke plaat we op een bepaald ogenblik verkiezen. Met of zonder zang, liedjes of jams. Beide zijn echter heel geslaagd.

MUSICZINE

Johan Meurisse - Woensdag 30 Maart 2016

Needle and The Pain Reaction uit het Gentse is al zo'n vijftien jaar bezig en toe aan hun vierde cd. We hebben energieke, gedreven, snedige, gebalde rocksongs. Hoekige en weerbarstige powerrock zonder al te veel poeha, maar waarin een intens doorleefde emotionaliteit schuilt.

Al meteen worden we in de juiste stemming gebracht met "Alone" en "Caught in a trap". Af en toe wat intenser, gevoeliger, maar algemeen gaat het trio ervoor. Niet vernieuwend, maar dat hoeft ook niet, als t maar goed zit...

HEAVY MENTAL

Juni 2, 2016 by Mr. Blue Boogie

Het meer beruchte dan beroemde trio Needle and The Pain Reaction bracht een tijdje terug een nieuwe langspeler op de markt onder de naam Porcupine. Nu met Needle and the Pain Reaction hoeven we ons niet aan dampende elektronische beats te verwachten maar eerder aan een stevige gebonk op de koeienvellen en dito ritmiek op bas en gitaar. Inderdaad met Needle and The Pain Reaction zijn we thuis in de stevige rock. Termen als Hard Rock, Stoner of sludge vallen tegenwoordig als dode mussen uit de lucht bij helder zomerweer, dus we gaan het eens proberen zonder.

Bassist Luc Waegeman, drummer Peter De Bosschere en zanger-gitarist Wim Deliveyne begeisteren dit trio uit onze contreien die met Porcupine meteen een lap rauw vlees presenteren dat zo de Barbeque op kan. Opener "Alone" is magistraal en moet je horen! "Caught in a Trap", lijkt op het eerste gezicht iets eenvoudiger en doet zelfs denken aan de late jaren negentig. Maar laat je vooral niet vangen want dit tussendoortje leid je spontaan naar "Sinner", een nummer dat productioneel goed in elkaar zit en ook wel mijn voorkeur kan wegdragen. "Weight of Our Senses" is verraderlijk kalm en neigt zelfs naar de vaudeville, maar dat is maar voor eventjes want al heel vlug staan we bij het volgende nummer, dat er meteen weer stevig staat op te beuken.

"Chipmunk" moeten we kennen van de airplay want het was de single dat de Lp vooraf ging maar eerlijk gezegd, het is mij ook ontgaan! En wees gerust het zal niet aan het nummer gelegen hebben, maar wel aan het feit dat sinds de radio een verboden instrument is op het werk, ik er quasi niet meer in slaag om nog veel te luisteren. Dat de kwaliteit van het werk er ook op achteruit gaat is hier eventjes terzijde ook gezegd. Maar kijk Chipmunk is kort, krachtig en bovenal goed. "Wasted" begint goed maar houd het niet zo lang vol, dit in tegenstelling tot "Parasite" dat een geslaagde compositie te noemen is. Resten ons nog "Stereo", "Follow Me" en "Twin Flower" om de Lp (jawel hij is ook op vinyl te krijgen) af te ronden. "Stereo" valt een beetje uit de toon en dat is nog goed ook. Laat ons zeggen dat het een tweede rustpuntje is waar we eventjes op adem kunnen komen. Met "Follow Me" zitten we meteen weer op dreef en ook hier kan ik niet anders dan met een kleine glimlach op het gezicht voor me uit zitten staren. Her en der hoor je de poprock invloeden van de late jaren zeventig er door komen, maar net nooit genoeg om cliché te worden. Op "Twin Flower" de afsluiter van Porcupine barst de hel nog eenmaal los, in de intro worden de gitaren en bas gemolesteerd en krijgt de drum een pak rake klappen om daarna gewoon terug in het gareel te springen en te doen wat ze moeten doen... goede muziek produceren waar ik blij van wordt. Nu jullie nog.